

— Мамко ти мам! Как да те оставим така!

Княз Иван Петрович

— Гийме, децата ми, идете си! Това е ~~Василина~~ църква вояла!
Не губете чина си!

Пуренин

— Князед!

Княз Иван Петрович

— Показай, княже, остави ме да кажа последна дума на народа. Простете, московци, не си спомняйте лошото! До края държакме ние за вас, но бот не ни повели сполука; нов ред се заговя. Показуе се на воямата бора, слушајте царските заповеди, не се противете на Годунов. Сега кама кой да ви води против него, а кама кой да ви брани. А ще твора аз за воямата си, защото си грешен, за рѣка и ще твора. Не в това си грешен, че се разправих с Годунов, а в това, че творах по крив път, исках да разделям царизата с царя. А после и по-лошо от рѣка направих: на самия цар посочах! Мой е свет цар, децата ми, мой от бора е цар, и царизата му е свет. Дай ми, господи, много години здраве!

Княз Пуренин

— А сега, княже, да вървим. Простете, московци!

Народът

— Баццице! Мамко мам! На кои оставим сиротице нас!

Пуренин

— Бийте барабанице!

Барабаницице бият барабанице. — Народът се разявва. — Мухски минават през сирната. — От правоките брага избѣга Шаховской, без мамка, в еднама рѣка със саба, в другара — с темнотет. (Гий него Красимников и Фант с коние.

Шаховской — вти от себе си.

— Де е княз Иван Петрович?

Един от народа

— Но защо ти е? Ще го обвотвориваш ли, какво ~~не~~? Заключил си,